

KATARÍNA HOLETZOVÁ

SPRÁVA
OD MŔTVEHO
CHLAPCA

PSYCHOLOGICKÝ
TRILER

AFÉRA UČITELKY A ŠTUDENTA
PRERASTIE V NEBEZPEČNÚ HRU

MARENČIN PT

Venované Tomášovi, ktorý jedným objatím upokojí
každé vlnobitie v mojej hlave.

Katarína Holetzová

**správa
od mrtveho
chlapca**

MARENČIN PT

© Katarína Holetzová, 2018
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2018
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Michal Rafaj, 2018
Design © Marta Blehová, 2018
707. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0275-2 (viaz.)
ISBN 978-80-569-0276-9 (ePDF)
ISBN 978-80-569-0277-6 (ePub)

Len pár mesiacov nazad som mala o svojej budúcnosti jasnú predstavu. Akoby som každý večer pred spaním pozerala ten istý film. Zdalo sa mi, že presne viem, čo ma čaká. Čo všetko musím absolvovať, kým neumriem.

Manželské dialógy, ktoré sa scvrknú na otázku, čo bude na večeru. Zbytočné aktivity, ktoré mi dodajú márnivý pocit vlastnej dôležitosti. Falošné vzdychy v dokonale ustlanej posteli. A, samozrejme, deti. Jedno, dve, tri, ideálne štyri. Vymrznuté úsmevy na žiarivých rodinných fotkách z dovolenky, nekonečné nákupy v predražených butikoch, súkromné hodiny pilates, ľahká závislosť na antidepresívach a množstvo drobných problémov, ktoré mi zožerú všetok čas a dovoľia zabudnúť.

Vtedy som ani netušila, ako veľmi sa môj život zmení, keď sa presťahujeme do Canossy. Stovky kilometrov od domova ma čakal iný príbeh, nepredvídateľný a vzrušujúci. Až neskoro som pochopila, akú krvavú daň si táto nová budúcnosť vyberie.

„Keď sa zblízka pozeráte na malú časť vody, tak sa vám môže zdať, že sa hladina náhodne hýbe, ale keď sa na to pozriete z diaľky, pochopíte, že je to súčasť jednej vlny.“

Aj môj osud bol súčasťou jednej veľkej vlny, neostávalo mi nič iné, len sa ňou nechať unášať. A práve tento citát ju spustil silou tsunami.

Veď mi ho povedal ešte len chlapec.

Prvá část
chlapec žije

1. kapitola

Môjho manžela všetci volali Bebe, bola to ešte prezývka z detstva. Jeho matka tvrdila, že ani ako dvojročný takmer nerozprával a jediné slovo, ktoré dookola opakoval, znelo ako Bebe. Keď som ju napokon spoznala, vôbec som sa nečudovala. Tú snobskú ženu s množstvom botoxu v tvári by nikto nechcel oslovovať „mama“.

Prvýkrát som budúcu svokru stretla na večierku, kde sa sebedovome prechádzala so striebornou táckou v ruke a namiesto pozdravu na mňa pohrdlivo zazrela. „Tááák, to ste vy,“ precedila cez ostro červené pery a naďalej sa venovala ostatným hosťom.

Potom som ju videla už len trikrát. Na zásnubách, na svadbe a na Bebeho pohrebe. Vlastne sa na všetkých tých podujatiach tvárila rovnako. Neviem odhadnúť, či môj vzťah s Bebem bol pre ňu naozaj takým sklamaním, alebo jej plastické operácie znemožnili prejaviť hocijakú emóciu. Ale nech je to akokoľvek, chýbať mi rozhodne nebude.

Keď Bebe dostal ponuku viesť pobočku otcovej firmy ďaleko od domova, tešila som sa, že tak pretrhne väzby so starým životom. Lákala ma nová krajina, noví ľudia, nové príležitosti. Okrem Bebeho som nemala nikoho. Vychovávala ma babka, ktorá sa našej svadby nedožila. Nechodila som do dobrých

škôl, necestovala po svete a nemala hromadu známych, ktorí by ma pozývali na večierky a spoločné obedy. Ale Bebe áno. Bol to jeho svet a ja som mu doň vkročila ako nežiaduci votrelec. Nielen jeho matka mi dávala toto nežiaduce postavenie najavo.

Prvé mesiace po svadbe, kým som si zvykla, boli pre mňa naozaj peklo. Jeho kamaráti boli o pätnásť rokov starší – rovnako ako Bebe. Mali okolo štyridsiatky a ich životy tvorila len práca a rodina. Okrem právnik a amatérskeho výtvarníka Laurela mali všetci deti, ktoré so sebou ťahali na návštevy. Malí rozmaznaní tyrani vylievajú po našom drahom koberci colu, naťahovali huňatý chvost zmätenému kocúrovi Onyxovi a beztriestne vrieskali, čo im hrdlá dovolili. Nikto si ich nevšímal a nikto ich nevychoval. Muži sa pri whisky rozprávali o problémoch na burze, ženy zatiaľ klábosili o bio strave pre deti a značkových handrách. Nemala som s nimi nič spoločné. Chcela som študovať, čítať veľa dobrých kníh, pozeráť veľa dobrých filmov, baviť sa. Vo svojom veku som v meste takmer nikoho nepoznala, a preto som ostala uväznená v starom dome so starými ľuďmi, ktorých hodnoty sa s mojimi ani náhodou nekrižovali.

Nikdy nezabudnem na Valériu, manželku jedného Bebeho spolužiaka z vysokej. Premávala sa u nás po obývačke a chudým prstom prechádzala po nábytku, akoby kontrolovala, či je dokonale utretý prach. Na polici pri kozube stálo pár vybraných fotiek, ktoré mi prirástli k srdcu. Na jednej s babkou hrdo pózujeme pred obchodom s klobúkmi, ďalšie sú z promócií, ako preberám červený diplom, a na poslednej a najväčšej stojím po boku svojho čerstvého manžela na pieskovej pláži. Tú fotku zo svadby mám napriek všetkému dodnes odloženú. Páči sa mi, ako na nej s Bebem vyzeráme. Žiadne nabubralé šaty v tvare torty, ani obleky a vyblýskané manžetové gombíky. Ja mám na sebe ľahkú bielu sukňu, tričko na ramienka a rozpustené vlasy mi poletujú popri hlave. Bebe je oblečený v rifliach a obyčajnej

košeli, ktorá mu zvýrazňuje silné ramená a hrudník. Obaja sa šťastne škeríme od ucha k uchu.

„Vieš, Nina, Bebe nebude mať s tvojimi výmyslami donekonečna trpezlivosť. Najprv písanie knihy, potom maľovanie, online obchod so šperkmi, teraz to nekonečné štúdium. Musíš si ho nejako priviazať. Nebudeš vždy mladá,“ vyslovila Valéria dôrazne, zatiaľ čo s nevôľou zazerala na amatérsku fotografiu. „Vraj chceš teraz pre zmenu pracovať na univerzite. Čo ti to napadlo?“

Nechápala som, čo mi tým chce povedať. A najmä – prečo mi to vlastne hovorí. Neboli sme si blízke a ani jedna sme zjavne po zblížení netúžili.

„Zatiaľ to len zvažujeme, ale myslím, že by ma bavilo učiť, odovzdávať svoje vedomosti ďalej. Považujem to za zmysluplné,“ zamrmlala som s túžbou navždy zmiznúť z jej nepríjemnej spoločnosti. Nie každá žena je slepica, ktorá túži len po dome na vidieku a krdli tučných detí – chcela som zvriesknúť, ale prekonala som sa.

„Múdra žena nie je vždy výhodou. Mysli na to. Bude stretávať aj iné, krajšie a dokonca mladšie. Žiadna z nich síce nebude mať stovky diplomov na stene. Ale budú vedieť ako naňho. Treba si ho priviazať, rozumieš.“

Vnútri vo mne blčala zlosť, ale navonok som sa tvárila rovnako neutrálne a slušne ako pri každej podobnej návšteve. Táto kostnatá predpojatá žena ma rozčuľovala, nerozumela som, prečo sa mi rozhodla vnútiť svoje životné múdrosti, ktoré som, samozrejme, považovala za úplnú sprostosť.

„Ja Bebemu verím.“ Vyrovnanie v mojom hlase malo byť jasným znakom, že debata je ukončená.

Neviem, či to Valéria pochopila, ale viac mi nepovedala ani slovo. Myslela som, že na náš krátky rozhovor navždy zabudne, že išlo len o zdvorilostné ženské tliachanie do vetra.

Keď sme sa však o pár rokov neskôr stretli v Canosse, objala ma ako najlepšiu priateľku.

„Som rada, že si si vzala moje slová k srdcu,“ usmiala sa spokojne a rukou pohladila moje zväčšujúce sa brucho.

Ach, Valéria, keby si vtedy vedela, keby si vedela...

Najprv som neverila, že mesto Canossa vôbec existuje. Ten názov mi prišiel neskutočný, priam rozprávkový. Zo školy som si pamätala jedine historickú Canossu – hrad, na ktorý v roku 1077 podnikol cestu kráľ Henrich IV. Je to známa legenda z európskych dejín. Panovník sa pohádal s pápežom, ktorý na neho uvalil cirkevnú kliatbu. Henrich, ohrozený neposlušnosťou šľachty, musel ustúpiť zo svojej tvrdohlavosti a v krutej zime bosý kráčať na hrad. Čakal tam tri dni, než mu dal pápež rozhrešenie.

Odchod do Canossy bol aj pre mňa akousi cestou pokánia. Zatiaľ čo som dokončovala štátnicu z francúzštiny a balila svoj doterajší život do krabíc a kufrov, Bebe zariaďoval nový byt a preberal pracovné povinnosti po predchádzajúcom riaditeľovi. Do Canossy odletel totiž o mesiac skôr, než som sa tam mala vybrať ja. Bolo to prvýkrát od svadby, čo som sa na taký dlhý čas ocitla sama. Možno z nudy, možno z túžby po rozptýlení som čoraz viac času trávila s jeho najlepším priateľom Laurelom. Bol to zábavný, milý človek, navyše dušou umelec, čo znelo úžasne zaujímavo v porovnaní s nudnými finančníkmi, ktorých sme väčšinou stretávali. Ťahal ma po rôznych nezávislých galériách, pozýval na večere, do divadla. Vtedy som ešte netušila, že základom manželstva je sebakontrola, a tak som sa teda nekontrolovala. Laurel to zrejme pochopil nesprávne. Jeho posledný prejav náklonnosti, snahu o vášnivý bozk, som ukončila fackou.

Myslela som na to celú nekonečnú cestu lietadlom. Obviňo-

vala som sa a nadávala si, čo všetko som mohla spraviť inak, aby k tomu nikdy nedošlo. Mala som byť menej priateľská. Mala som byť viac nedostupná. Mala som sa menej tešiť. Mala som verejne prejať viac vďačnosti a lásky k manželovi.

Nevedela som si ani predstaviť, ako sa teraz pozriem Bebe-mu do očí.

Keď som ho uvidela na letisku v Preunersburgu, ako na mňa veselo kýva s kyticou bielych ruží, preniesla som všetku svoju zlosť na neho.

„Vitaj v novom pôsobisku tvojho milovaného manžela. Taká malá pusa na privítanie?“ Smutne skrútil ústa, aby napodobnil môj namrzený výraz. „Nebodaj ti znova stratili kufre. Božemôj, zlato, ty tie problémy vážne priťahuješ. Pamätáš si na našu prvú dovolenku v Mexiku?“

Privinul si ma nežne k sebe a ja som mala čo robiť, aby som sa nerozplakala. Miešal sa vo mne hnev, smútok za starým životom, očakávaná a najmä únava z letu. Láskové objatie vo mne všetky emócie ešte znásobilo. Nervózne som ho od seba odstrčila ako zduté decko. Nechcela som, aby na mne čokoľvek spozoroval.

„Podme. Veď vieš, ako sa hovorí. Keď nepríde Mohamed k batožine, musí prísť batožina...“ Kým sa smial na vlastnom nevydarenom vtipe, rázne som odpochoďovala z priestranej haly.

Pred letiskom nás čakalo nové auto, čierny luxusný bavorák, dokonca so šoférom, čo bol obrovský skok po rozheganom SUV, ktoré doma Bebe zdedil po otcovi. Prišiel čas zvyknúť si na to, že v najbližších dňoch bude všetko nové. Nové a veľkolepé. Bebeho pozícia si to vyžadovala a mne to teda vôbec neprekážalo. S predstieranou samozrejmosťou som sa rozvalila na zadnom sedadle.

Auto frčalo diaľnicou a my sme za sebou postupne nechávali

všetky symboly veľkomesta, do ktorého sme prileteli. Sídlišká aj továrne pohltili kopce. Bez slova som zhypnotizovane pozorovala ich oblé siluety. Vyzerali, akoby nás k sebe lákali svojou jasnou farbou. Nevedela som sa dočkať, až sa k nim priblížime. Nikdy som také vysoké hory nevidela.

„O chvíľu ti budú Alpy liezť na nervy, Nina,“ pousmial sa Bebe. Ako vždy, presne uhádol, na čo myslím. Po incidente s Laurelom ma to zneistilo. Nedokázala som odhadnúť, ako veľmi mi vidí do hlavy – a toho pocitu som sa hrozila.

„Hm. A možno nie,“ odvrkla som arogantne.

Snažil sa zaujať moju pozornosť rôznymi historkami a zaujímavosťami z okolia, ale ja som neúspešne z mysle odháňala obraz jeho najlepšieho priateľa, ako sa ku mne vášnivo nakláňa. Prišlo mi netaktné sedieť pri manželovi a myslieť na Laurela. Najmä keď bol Bebe taký spokojný a šťastný. Čakal nás nový život a ja som ho hneď v úvode pošpinila spomienkou na niekoho iného.

„Keď sa dobre zadívaš, uvidíš Doppelhorn, najvyšší vrch v okolí. Raz sa tam musíme ísť pozrieť, vraj je z neho úžasný výhľad. A tam ďalej, aha, tam je ruina stredovekého hradu. A tam ešte ďalej je Canossa. Pozri!“

Cestu do mestečka som dôverne poznala z googlu, virtuálne som ju prešla asi tisíckrát. V duchu som si čítala názvy dediniek a prekladala nápisy na obchodoch a reklamných tabuliach z ťažkopádnej nemčiny. Keď sme míňali prvú odbočku z diaľnice a krátky tunel, mala som pocit, akoby som tadiaľ chodievala celý život.

Teraz odbočíme popri sklade s pneumatikami, potom nasleduje kruhový objazd so záhonom tulipánov uprostred, stará farma a kľukatá asfaltka smerom nahor – hovorila som si v duchu.

Tesne pred križovatkou, ktorá mala viesť do Canossy, však šofér prudko strhol volant a zabočil vľavo.

„Čo to, preboha živého, ten chlap robí?“ Kolenami som narazila do dverí a nahnevane zagánila na Bebeho, akoby držal volant v rukách on. „Kam nás to vieze?“

Ale on si namiesto odpovede len jazykom prešiel po vyschnutej hornej pere a tajomne sa pousmial.

„Bebe, haló, kam to ideme? To predsa nie je cesta do mestečka.“

„Nechaj sa prekvapiť, zlato.“

Stúpali sme stále vyššie a vyššie, ale zblízka kopce vyzerali menej romanticky a viac hrozivo. Asfaltka bola akurát pre jedno auto a priepasť pod ňou pôsobila nebezpečne. Šofér išiel opatrne, ale napriek tomu som sa tak trochu obávala, či to zvládne. S hrôzou som sledovala roklinu, ktorá sa roztvárala priamo pod nami.

Bola som strašne zvedavá, kam nás divoká cesta povedie, ale nechcela som sa zbytočne vypytovať. Bebe by mi aj tak nič neprezradil, na to som ho príliš dobre poznala. V podobných situáciách sa priam vyžíval.

Vôňa ihličia sa mi drala do nosných dierok a ja som ju nahlas vdychovala, aby som si dodala odvalu. Vyklonila som hlavu z okna a s rešpektom obdivovala majestátnu prírodu. Čakala som, čo bude nasledovať. Výhľad, ktorý sa mi naskytl o malú chvíľku, však prekonal akékoľvek očakávania.

„Tu je moje prekvapenie, zlato.“

Nezmohla som sa ani na slovo.

Stavba, ktorá sa pred nami znenazdajky rozprestrela, mohla byť luxusným sídlom ropného magnáta alebo šejka, ktorý sa rozhodol usadiť v starej dobrej Európe. Vysoká budova priamo nadväzovala na kopec, takže to vyzeralo, akoby z neho vyrást-

la. Postavená bola z veľkých sklenených tabúl, ktoré odrážali slnečné lúče predierajúce sa pomedzi hory. Geometrické tvary s odkazom na architektúru funkcionalizmu boli však päťou na oko romantickému vidieku. Široká terasa presahovala ponad roklinu a nechávala vyniknúť bledomodrému jazeru a malebnému mestečku, ktoré sa črtalo v diaľke.

Nikdy som nič také nevidela. Bolo to extravagantné a klasické zároveň, gýčové aj vkusné. Nechápala som, čo môže táto stavba znamenať, komu je určená.

S ústami otvorenými od prekvapenia som vyskočila z auta a nedočkavo kráčala k obrovskej sivej tabuli, ktorá niesla logo korunky a zlatistý nápis.

Lupinov inštitút Canossa.

Zdalo sa mi to povedomé, ale hoci som bádała v pamäti, moje úsilie bolo márne.

Lupinov inštitút Canossa.

Čo to len môže byť? S otázkou v očiach som sa prekvapene otočila k Bebemu.

„Tvoje budúce pracovisko, zlato. Viem, že ťa nebavilo celé dni vyčkávať, kým sa vrátim z práce. Teraz môžeš robiť to, po čom tak túžiš.“

„A-a-ale...“ zakoktala som.

„Samozrejme, ak chceš. Do ničoho ťa nútiť nebudem. Len mi napadlo, že by ťa potešilo miesto učiteľky literatúry v jednom z najlukratívnejších vzdelávacích inštitútov v Európe. Bol to predsa tvoj sen. Hádám si si nemyslela, že som kúpil byt v Canosse len tak, aby som potom hodinu cestoval do práce v Preunersburgu. Budeš to mať kúsok od nového domu. Šofér ťa môže voziť.“

V ústach mi vyschlo a do očí sa mi navalili slzy vďaky.

Zvykol ma rozmaznávať a plniť moje priania len preto, že chcel, že ho to bavilo. Ale toto som naozaj nečakala. V okamihu

som zabudla na trápnu scénu s Laurelom, smútok za domovom aj zapatrošené kufre. Pozrela som na jeho vysmiatu tvár a celou silou mu skočila do náručia. Zvonivo sa rozosmial.

„Tak čo, zlato, si spokojná? Súhlasíš? Pôjdeme sa pozrieť dovnútra a dohodnúť detaily o tvojej novej práci? Už na nás čakajú.“

„Áno, áno, áno!“

„Áno a...?“

Za šesť rokov manželstva som mu slová „milujem ťa“ povedala len párkrát. Teraz som to opakovala dookola a dookola, až kým ma zo seba nežne nezhodil.

„Začíname tu nový život. Chcem, aby si mi slúbila, že budeš šťastná.“

A ja som plakala a sľubovala.

Netušila som, čo všetko toto domnelé šťastie so sebou strhne ako lavína.